

Kan vi få løftet en lille flig: Hvad mener hr. Holger K. Nielsen med udtrykket store politiske ændringer?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Man skal passe på med, at man bare vurderer det ud fra kvantiteter og siger, at der er 50 nye områder. For det er jo meget afhængig af, hvad det er for områder, man taler om. Tilsvarende også omkring artikel 42. Vores udgangspunkt er, at hvis det er de grundlæggende principper i artikel 42, så vil det ikke være acceptabelt med en flertalsafgørelse. Men hvis der eksempelvis er tale om tekniske ændringer inden for forordning nr. 1408, så synes jeg ikke, at problemet er så stort.

Det er derfor, vi er nødt til at se på, om der er tale om ændringer, der skal få systemet til at fungere gnidningsfrit og lidt mindre besværligt end i øjeblikket, uden at det ændrer de grundlæggende principper, eksempelvis i forordning nr. 1408. Det er vi meget optaget af. For hvis der bliver mulighed for, at man kan ændre de grundlæggende principper ved flertalsafgørelser, vil det få meget store konsekvenser for det danske velfærdssystem.

Så det afhænger af en vurdering af, hvad det er, man kommer hjem med dér; hvilke håndtag man så har at trække i, hvis det bliver nødvendigt i forhold til det danske velfærdssystem.

Jeg er helt enig med hr. Thulesen Dahl i, at der er ting i de nuværende udspil, der er meget problematiske. Jeg er helt enig i det. Det tror jeg også regeringen er. Det håber jeg i hvert fald på. Derfor er det sidste ord ikke sagt i den her sag.

Men som sagt, jeg håber på, at østudvidelsen kommer så meget i front, at vi siger: O.k., der er måske ting, vi ikke helt bryder os så meget om, men udvidelsen er så vigtig, at vi også er villige til at acceptere det, og at det er det, vi synes kunne blive et acceptabelt resultat af det.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Kristian Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det her er den første egentlige debat, vi har efter nej-tallet den 28. september 2000. Vi havde godt nok i forbindelse med åbningsdebatten nogle små krusninger, nogle små deldebatter i den store sammenhæng, men vi må vel sige, at det er første gang, hvor Folketinget tager sig tid til alene

at diskutere, hvilke konsekvenser nej-tallet den 28. september har.

Det er også derfor, der i den forespørgselsdebat, vi jo i fællesskab har anmeldt blandt partierne, direkte er en henvisning til den 28. septembers resultat.

Vi vidste umiddelbart efter afstemningsresultatet, at det stod klart, at regeringen og ja-partierne ikke ønskede at spille ud med noget konkret om, hvad konsekvenserne skulle være af nej-tallet.

Man ønskede tid til at tænke sig om, og man manede til rolig og besindig tankegang i forhold til konsekvenserne. Det kunne man så have sympati for eller det modsatte, men det var altså det, vi kunne tage ad notam.

Det, der så var afgørende, var selvfølgelig, at vi regnede med, at når vi nu havde sådan en stor forespørgselsdebat, hvor man nu har haft 7-8 uger til at tænke sig om, så var der anderledes kød på de ting, vi fik at vide, nemlig hvordan man ville tackle nej-tallet.

I bund og grund kan man jo gå tilbage fra før afstemningen og sige, at hvis det, ja-partierne sagde ville ske med et nej, skulle stå til troende, så var der jo stort set slet ingen grund til, at vi havde debatten.

Så var vi sat ud på et sidespor nu, så havde vi ikke noget at skulle have sagt i europapolitikken. Så var Danmark marginaliseret, ikke bare et måske B-medlem, men et C-medlem osv., osv. Men regeringen og ja-partierne har valgt en anden indgangsvinkel, nemlig at negligere nej-tallet og sige: Ja, der blev da godt nok stemt nej, og det betyder formelt set, at vi ikke er med i euroen, men ellers fortsætter alting, som om intet er hændt.

Det er det, man må tage som udgangspunkt, når man hører de taler, vi har hørt både fra statsministeren og udenrigsministeren i dag. Det er nærmest, som om regeringen blev lammet af, at katastrofen i den grad udeblev, så man ikke vil tage sine egne udsagn op til revision og vurdere dem.

Senest så vi økonomiministeren i tv-forleden – jeg tror, det var i Søndagsmagasinet – hvor hun skulle forklare, hvorfor alle de her dårligdomme, der ville ske med nej-tallet, nu ikke var sket. Og hun forsøgte – ja, efter bedste evne – at forklare: Jamen de sker da sandsynligvis, det er jo ikke efter 7 uger, at man kan vurdere sådan noget. Man havde næsten fornemmelsen af, at der er ja-politikere, som siger til sig selv: Jamen sker der dog ikke snart noget; forstår finansmarkederne, virk-